

Erfaringen har tilstrækkeligt vist, at en Valgkredsoplægning kun kan naas ved en Grundlovsændring. Det Forsøg, der sidste Vinter blev gjort paa at faa Opgaven løst ved en midlertidig Valgkredsordning, strandede paa en Modstand, som det ogsaa nu vilde strande paa, en Modstand hovedsagelig fra Højre og de frikonservative i Landstinget og en ikke ringe Modstand indenfor Venstre i Folketinget. Der er ikke Tvivl om, at den samme Modstand vil møde, naar Sagen paa ny søges løst paa denne Maade, men herom er det ikke min Opgave at tale, det hører ind under den følgende Sag paa Dagsordenen, Spørgsmaalet om Valgkredsoplægningen. Men, som sagt, Opgaven kan kun løses ved en Grundlovsændring, og Kravet herom er stærkt nok til at bære mere med sig i Retning af at gøre Folketinget til et sandere Billede af Befolkningen, end det nu er. Nogen afgørende Modstand er der ikke, saa vidt jeg skønner, i Højre mod at give Kvinder Valgret. Meningerne ere delte om Rigtigheden af at give dem, der uden at have egen Hustrand staa i privat Tjenesteforhold, Valgret, og at give de myndige Mænd mellem 25 og 30 Aar Valgret. Men ogsaa indenfor Højre har der løftet sig Stemmer for begge disse Krav, det er ikke Fordringer, man principielt staar imod. Derfor er der en Mulighed for at komme frem ad denne Vej, og have vi faaet en saadan Ændring af Folketinget gennemført, staar det Folketing, der fremgaar af en saadan Valglov, langt stærkere og har langt mere Myndighed og Kraft til at føre en endelig Forfatningsrevision igennem, end det nuværende Folketing har.

Forkastes vort Forslag om Overgang til Dagsordenen, er det vor Agt ved tredie Behandling at stille vort Grundlovsændringsforslag op som Ændringsforslag.

Jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke udtale mig videre. I Henhold til de Betragtninger, jeg her har fremført, skal jeg altsaa anbefale det høje Ting at stemme for følgende Forslag om Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler,

at det anser en paa fyldestgørende Maade forberedt almindelig Revision af Grundloven, og særlig en Omdannelse af Landstinget i Juni-Grundlovens Aand, for en Opgave, der, saa snart de politiske Forhold tillade det, bør søges løst, og

at det ikke anser noget af de foreliggende private Lovforslag for at være et egnet Udgangspunkt for en saadan Forfatningsrevision,

gaar Tinget over til det næste Punkt paa Dagsordenen.“

Formanden: Det stillede Forslag om Overgang til Dagsordenen lyder altsaa saaledes:

„Idet Folketinget udtaler,

at det anser en paa fyldestgørende Maade forberedt almindelig Revision af Grundloven, og særlig en Omdannelse af Landstinget i Juni-Grundlovens Aand, for en Opgave, der, saa snart de politiske Forhold tillade det, bør søges løst, og

at det ikke anser noget af de foreliggende private Lovforslag for at være et egnet Udgangspunkt for en saadan Forfatningsrevision,

gaar Tinget over til det næste Punkt paa Dagsordenen.

Det er nu denne Paastand om Overgang til Dagsordenen, der er Genstand for Forhandling.“

Rode: Det Spørgsmaal, der i Dag foreligger det høje Ting og ethvert af dets Medlemmer, er et simpelt og enkelt Spørgsmaal, nemlig: Vil du være med eller vil du ikke være med i Arbejdet for Juni-Grundlovens Genindførelse? Det er et Spørgsmaal, som kan besvares klart med et Ja eller Nej, og Afstemningen, naar den kommer, vil vise, hvem der er for, og hvem der er mod. Der er i dette Ting aabne Modstandere af Juni-Grundloven — det er Højre —, og de have deres Standpunkts Ret til at være dens Modstandere. Der er i dette Ting aabne Venner af Juni-Grundloven. Hvorledes Svaret vil falde fra disse to Grupper eller Dele af Folketinget, kan der ingen Tvivl være om. Det vil være et klart Ja eller et klart Nej. Men lad det saa blive efter det gode Ord: Ja eller Nej, kun ingen Vaasen. Der er i dette Ting en Medlemsgruppe, der hverken vil sige Ja eller Nej, og denne Gruppes Ordfører have vi for et Øjeblik siden hørt tale. Det Forslag om Overgang til Dagsordenen, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) sluttede med at oplæse, udtaler sin Kærlighed til Juni-Grundloven — og henlægger den. Det anbefaler Tinget at sige: „Vi ere Venner af Junigrundloven“ — og fraraade det at optage Arbejdet derfor. Vi have hørt det ærede Medlem begrunde udføreligt, hvorfor han maatte fraraade dette. Allerede i Betænkningen er det sagt med et meget skarpt Ord. Det er sagt, at